

discipel

magazine van stichting Kimon 2016 #1

4X nieuwe hoop!

Hoe levens van
kinderen veranderen
door het Evangelie

THAILAND

Parel (9) gaat
graag naar de
kinderclub

MOZAMBIQUE

Droogte, maar
toch een goede
oogst

“Als God iets wil,
dan gebeurt dat
gewoon”

Lea Luiten in Zuid-Afrika

25
JAAR!

kimon
wijst kinderen de Weg

INHOUD

COLOFON

Stichting Kimon is een interkerkelijke zendingsorganisatie die zich richt op kinderen en jongeren wereldwijd.

Dit periodiek verschijnt drie keer per jaar in een oplage van 11.000 exemplaren en wordt gratis toegezonden aan donateurs en belangstellenden van de stichting. **Drukwerk** Torendruk
Ontwerp Deelstra & de Jong

Kantooradres Laan van Westenenk 12,
7336 AZ Apeldoorn
Postadres Postbus 646, 7300 AP Apeldoorn
Contact info@kimon.nl www.kimon.nl

Lezersadministratie
T 085 0407610
E lezers@kimon.nl

Giften kunt u overmaken op:
IBAN NL70 RABO 0157 5187 44

Directeur Kees Moerman

Comité van aanbeveling Ds. A.A. Egas, Nieuwkoop, Ds. K. Hoefnagel, Meerkerk, Mr. J.J. Jacobse, Middelburg Ds. G.D. Kamphuis, Goes, Ds. R. Kattenberg, Ede, mr. C.G. van der Staaij, Benthuizen, Dr. A.A. Teeuw, Ridderkerk, Mw. J.J. Vreugdenhil, Houten

Algemeen Nut
Beogende instelling
ANBI

Een nieuwe mantel

Alstublieft: de nieuwe Discipel. Velen hebben er naar uitgekeken. In 2015 hebben we u op de hoogte gehouden via Kimon-nieuwsbrieven. Het motief: besparing en actievare fondswerving. Maar van veel kanten klonk: we missen het magazine! Het stelt meer in staat om mee te leven met het werk en de werkers op het veld. En dat meeleven is onmisbaar. Het kostte weinig moeite om nieuwe verhalen te ontvangen van onze mensen. Ze hoeven ze niet te verzinnen! Waar het hart vol van is, loopt de mond van over. Laat je meenemen naar Congo, Peru, Thailand, Roemenië en Guinee-Bissau, en verwonder je over de kracht van het in alle eenvoud gezaaide Woord. Die kiemkracht ontleent het aan de opstandingskracht van onze Heere Jezus. En welke grond is vruchtbaarder dan kinderharten? Zo moedigt ook Pasen ons aan om de zendingsopdracht te blijven uitvoeren.

25 jaar

U had het vast al opgemerkt: de Discipel in een nieuw jasje. Of misschien moet ik in dit verband zeggen: een nieuwe mantel. Fris, kleurrijk en jeugdig – dat imago past ons wel. En ook een beetje feestelijk, want 2016 is ons jubileumjaar! In juni is het

25 jaar geleden dat de oprichting van stichting Kimon plaats vond. Later dit jaar hopen we daar uitvoeriger bij stil te staan: een jubileum-Discipel, een jubileumdag, jubileum-acties en een jubileumconcert.

De Weg wijzen

Gelijktijdig met het opfrissen van ons uiterlijk, rees de behoefte aan een nieuwe slogan. Ook die hebt u al op de voorkant kunnen lezen. Kimon – *wijst kinderen de Weg!* Simpel, maar treffend. Kinderen de Weg wijzen, via onderwijs uit het Woord van Hem die zegt: Ik ben de Weg. Dat mogen we al 25 jaar doen, en daarmee hopen we nog lang door te gaan. Van die noodzaak kunnen we óók lezen in de bijdragen van de velden. Want de 'God van de buitenlanders' wil ook de God zijn van Muk uit Thailand. En van Eunice uit Kenia. En van Sharlize uit Zuid-Afrika. Helpt u mee hen de Weg te wijzen, ook weer in 2016?

Kees Moerman
directeur stichting Kimon

A photograph of three children standing in front of a traditional thatched hut. The child on the left is a girl wearing a white headscarf and a light-colored top. The child in the middle is a boy wearing a green patterned top and a light-colored skirt. The child on the right is a boy wearing a blue shirt and dark shorts. They are all looking towards the camera. The background shows the thatched roof and white walls of the hut, with some shadows cast on the wall. The ground is dry and dusty. The entire image is framed by a decorative orange border with a repeating pattern.

4X
*nieuwe
hoop!*

**Hoe wereldwijd levens
van kinderen kunnen
veranderen!**

1 VAN STRAATJONGEN TOT CHAUFFEUR

Zijn naam is Atukuzwe. Jaren zwierf hij rond op de markten en in de straten van Bukavu, totdat hij in 2009 in het Kimonproject werd opgenomen. Na een jaar bijscholing op het project kon hij naar school. Maar dat liep niet zo goed. Atukuzwe was een guitige, ondeugende jongen die een enorme hekel had aan school. Sprak je hem aan in het Frans dan kreeg je alleen maar een glazig staren als antwoord.

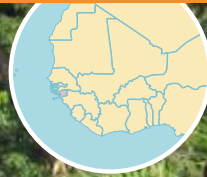
DOOR SJAAK EN ADELINE VAN RIJSSEL

Meer dan eens bleef hij zitten. Op zijn zeventiende was hij nog niet verder dan de vijfde klas (groep 7) van de basisschool. Dat hij ooit de zesde klas zou halen zat er echt niet in. In onze begintijd in Bukavu hebben we de contacten met een christelijk opleidingsinstituut voor vakopleidingen vernieuwd en dat was voor hem de oplossing. Hij kon er de opleiding tot autotechnicus volgen, en afgelopen november heeft hij die opleiding afgerond. Met de steun van zijn sponsor uit Nederland kon hij toen ook zijn rijbewijs halen.

Beauty

Al die tijd woonde Atukuzwe bij zijn moeder. Het laatste jaar was zij echter vaak afwezig, druk als ze was met haar handel-tje. In die tijd kreeg Atukuzwe contact met een meisje. Toen na enkele maanden bleek dat ze zwanger was, begonnen de problemen. Haar familie was tegen de relatie, en ze hebben hun dochter verstoten, vanwege de schande. Atukuzwe zag het allemaal niet meer zitten en ontwikkelde plannen om zich van het leven te beroven. Gelukkig kwamen we er op tijd achter. Onze medewerkster Sarah en iemand van de vakschool hebben toen met hem gepraat, en gelukkig heeft hij zijn verantwoordelijkheid genomen. Uiteindelijk is het meisje bij hem komen wonen, en is er inmiddels een dochtertje geboren. Haar naam is Beauty! Atukuzwe heeft na zijn opleiding direct ▶

werk gevonden en is de koning te rijk met zijn gezinnetje en zijn werk. Hij is zo dankbaar met wat hij nu heeft bereikt dat hij, zodra hij voldoende middelen heeft, zelf ook een kind bij Kimon wil sponsoren!

Feest

Eind februari hebben we tijdens een bijeenkomst met alle kinderen van het project afscheid van Atukuzwe genomen. Zijn vrouw en dochtertje waren erbij, voor de gelegenheid op hun best gekleed. Voor ons allen een bijzonder moment, maar vooral voor de kinderen was het indrukwekkend. Ze zijn nog maar zo kort van de straat. Nu zagen ze wat Atukuzwe heeft bereikt. Na de gebruikelijke toespraakjes hebben we met z'n allen fris gedronken en een broodje gegeten, want het was echt feest! Atukuzwe kreeg een Swahili Bijbel overhandigd, en uiteraard zijn er de nodige foto's genomen. Aan het eind mochten we het gezinnetje de zegen van de Heere toebidden.

Catechisatie

Kinderen als Atukuzwe krijgen tijdens hun periode op het project, naast gewoon onderwijs, ook Bijbels onderwijs. Om deze kinderen vast te houden en verder te leiden in het christelijk geloof, is er echter meer nodig. Daarom willen we nu catechisatieklassen in de wijken opzetten. In november zijn we begonnen om verschillende mensen voor deze taak op te leiden. We ervaren elke keer weer hoe weinig kennis er is. Bovendien is datgene dan nog vaak gebaseerd op een onbijbelse leer. Sinds drie maanden volgt een uiterst gemotiveerde groep jonge mensen de cursus, waarbij we de Heidelbergse Catechismus behandelen. Hopelijk kunnen we na ons verlof zelfs met een tweede groep starten. We zien er naar uit dat veel jongeren straks bereid en toegerust zijn om de kinderen in hun eigen wijk verder te onderwijzen in de Bijbelse leer, tot Gods eer en tot hun eeuwig behoud.

Alle dingen **NIEUW**

2

Al bijna een jaar komt er iedere vrijdag een groepje tieners bij elkaar in mijn huiskamer voor bijbelstudie: Abu, Augusto, Nhasse en Lamarana. De eerste drie hebben problemen met lopen en de laatste is doof, maar ze hebben één ding gemeen: hun geloof in de Heere Jezus!

DOOR MARIANNE VAN HELDEN

3

Wie wil mijn kindje?

“Ze hebben een ding gemeen; hun geloof in de Heere Jezus!”

.....

Drie van hen hebben een moslimachtergrond en worden behoorlijk onder druk gezet door de familie. Maar tot nu toe blijven ze standvastig. Enkele weken geleden hadden we het over de wederkomst van Christus en de nieuwe hemel en aarde. Eén van de vragen die aan de orde kwam, was: Hoe zou de aarde eruit hebben gezien als Adam niet gezondigd had? Ieder van hen mocht iets opnoemen: geen zonde, geen prikplanten, de dieren zouden elkaar niet opeten. Toen Augusto aan de beurt was, zei hij: ‘Ik zou mijn been nog gehad hebben, want slangen zouden geen gif hebben.’ Op dat moment was het even stil in de groep, totdat Abu bevestigde: ‘Dan zou ik ook mijn been nog hebben en Lamarana zou niet doof zijn.’

Volmaakt

Ja, dat is het mooie in de hemel: we zullen allemaal volmaakt zijn! Lamarana kan dan horen en zingen, Abu, Augusto en Nhasse kunnen springen en dansen. De krukken blijven op aarde achter! Aan de hand van enkele gedeelten uit Openbaringen hebben we bestudeerd wat God zelf zegt over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Samen hebben we de sleuteltekst uit ons hoofd geleerd: ‘En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geweene, noch moeite zal meer zijn... Zie, ik maak alle dingen nieuw!’

“Oh, zijn dat adoptieouders?”

Het was de enthousiaste uitroep van een jongen in een weeshuis in de stad Cusco. Het trof me diep. Hoelang zat dit kind hier al, waarom had hij nog geen thuis? En al die anderen? Ook de babykamer lag vol.

DOOR YOJAN EN KARINA BOZA VALENZUELA-STIJNEN

De een was 's nachts door de politie binnengebracht, de ander ging misschien terug naar familie; andere kinderen waren in afwachting van een juridisch proces of adoptiepapieren. Personeel en vrijwilligers waren druk met de eerste behoeften. Veel tijd voor liefde en aandacht was er niet en al helemaal niet om iets uit de Bijbel te vertellen. Uit welke thuissituaties zouden ze allemaal komen? Elk kind heeft zo zijn of haar eigen verhaal: ouders in de gevangenis of verslaafd, een ongewenste zwangerschap van een arme tienermoeder, op straat beland vanwege ouderlijke ruzie, enzovoorts. Het bezoek versterkte onze wens om zo'n kindje te adopteren en bij ons een thuis te geven. ▶

Enkele maanden later. Een verloskundige aan de telefoon, met een verhaal over een zwanger tienermeisje. We moesten haar maar eens bellen! Haar verhaal: een meisje van zeventien, met al een kindje van drie jaar. Ze heeft alleen de basisschool afgerond en woont in haar eentje in een armoe-dig schuurtje. En nu is ze al weer zeven maanden zwanger van een andere knul met wie ze geen contact meer heeft. Ze wil haar baby na de geboorte weggeven en zoekt een echtpaar dat voor het kind wil zorgen...

“Ze wil haar baby na de geboorte weggeven.”

.....

Gabriela Clasina

We baden en dankten God en vroegen Hem om leiding. Al snel kwamen we in contact met het meisje, en met haar – eveneens alleenstaande – moeder. We gaven eerst wat praktische hulp, in de vorm van een eetstalletje waarmee ze in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Ook gaven we haar een Bijbel. Toen volgden zes drukke en spannende weken: papierwerk voor de adoptie, zwangerschapscontroles en de voorbereidingen voor de komst van een baby in ons huis. Op 12 december 2015 werd er een gezond meisje geboren, dat gelijk met ons mee naar huis mocht.

Het geeft een diepere dimensie aan ons werk om dit kleine Peruaanse meisje, Gabriela Clasina, vanaf haar geboorte op te mogen voeden in de liefde en kennis van onze Heere Jezus Christus. Gabriela: engel door God gezonden. God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Het ‘huisje’ van de tienermoeder

‘Moeder Theresa, meekomen, je mag naar school!’ roept de gevangenisbewaker. Moeder Theresa is de bijnaam van Eunice, die ze te danken heeft aan haar behulpzaamheid. Eunice mag voor het eerst in zes jaar uit de gevangenis. Vandaag haal ik haar op om haar naar een school te brengen.

DOOR ALY ROTICH-KISTEMAN

Eunice heeft een lichte verstandelijke handicap, wat waarschijnlijk ook de reden is dat ze in de kindergevangenis terecht is gekomen. Als klein kind is ze door haar familie verstoten en op straat terecht gekomen. Zo is ze door de politie opgepakt en naar het Remand Home gebracht.

Nu is Eunice een jaar of dertien, en vandaag mag ze dus mee de bewoonde wereld in. Kimon Eldoret zoekt een sponsor voor haar, zodat ze naar een kostschool kan.

Kip of geit

In de kindergevangenis dragen alle kinderen dezelfde kleren. Voordat Eunice met me mee gaat wordt er in de kast met reservekleren gegraaid. Er komt een jurk uit en te kleine sandalen met een hak. Wiebelend volgt Eunice me door de deuren naar buiten.

Aly haalt Eunice op bij de kindergevangenis

Eunice in haar schooluniform

Moeder Theresa mag naar school!

Omdat Eunice gehandicapt is moet zij eerst onderzocht worden. Er wordt bekeken welk niveau ze heeft en wat de beste school voor haar is.

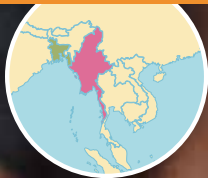
Het assessment centrum stelt niet veel voor. Eunice moet eerst een puzzel maken (waarvan acht stukjes kwijt zijn...) en daarna vijf vragen beantwoorden. De mevrouw achter de tafel laat een plaatje met een kip zien en vraagt Eunice wat het is. Ze kijkt erg lang en zegt dan... een geit. Ik ben verbijsterd. Eunice zegt dit niet omdat ze zo'n laag niveau heeft. Omdat ze zo lang in het Remand Home heeft gezeten weet ze simpelweg niet hoe een kip of een geit eruit ziet. Dat is natuurlijk heel ongebruikelijk in Kenia, waar kippen en geiten tot het dagelijks straatbeeld behoren. In de kindergevangenis krijg je dus echt niets mee van de buitenwereld!

Kostschool

Gelukkig kan het assessment centrum een goed advies geven. Eunice kan het best naar een gecombineerde school. Een dergelijke school bevindt zich op een half uur rijden van Eldoret. Het is een kostschool waar ze, naast het gewone basisonderwijs, twee klassen hebben voor gehandicapte kinderen. Zo kan Eunice voor het eerst van haar leven naar school en gaat er een wereld voor haar open! Straks, als het vakantie wordt, moet ze helaas wel weer terug naar het Remand Home. Het blijft een trieste situatie zolang Eunice geen huis heeft hier op aarde. We vragen uw gebed hiervoor! Bid ook voor een eeuwige woning voor haar, want de Heere Jezus heeft gezegd dat in het huis Zijns Vaders vele woningen zijn. ✠

**“Als klein kind is ze door haar familie versto-
ten en op straat terecht gekomen.”**

.....

Parel

UIT THAILAND

Ik ben Muk.

Dat betekent 'Parel'. In het Thais schrijf je dat zo: *มุก*

Ik ben 9 jaar en ik woon in het dorp Baan Naa Waa. Daar woon ik bij mijn oma. Mijn moeder werkt ergens anders in Thailand en zie ik bijna nooit. Een vader heb ik niet.

Een jaar geleden kwamen Mark en Anne Marie Bak voor het eerst op onze school. We kregen toen een '3-day club.' Nu ga ik elke week naar de kinderclub, samen met mijn broertje Mack. Ik wil heel graag meer leren over God en de Bijbel!

Ja, daar zijn, ze! Vanuit mijn klaslokaal zie ik ze aankomen. Een buitenlands echtpaar met een baby, samen met een Thaise man. De juf zegt dat we nu samen met andere klassen naar de grote zaal gaan om Engelse les te krijgen. Ook zullen we horen over de God van de buitenlanders. Ik vind het best spannend!

MARK EN ANNE MARIE BAK

De God van de BUITENLANDERS

“Ik begrijp dat de God van de buitenlanders de wereld heeft geschapen.”

.....

Netjes in de rij lopen we naar de zaal. O nee hè, de vreemde mensen staan ons op te wachten. ‘Ze komen uit Nederland,’ hoor ik andere kinderen fluisteren. De man stelt vragen aan de kinderen. ‘Als hij mij maar niet vraagt,’ denk ik, en kijk expres naar de grond. Gelukkig, hij slaat mij over. Als we allemaal in kleermakershouding op de grond zitten, begint de Nederlandse man in het Thais te praten. Hij spreekt de taal nog niet zo best, maar ik begrijp prima wat hij zegt. Meteen begint de Engelse les: ‘What’s your name?’ Gelukkig, dat lukt nog wel. Maar dan komt de volgende vraag: ‘How old are you?’ Een vriendje van me ant-

woordt: ‘I’m fine, thank you.’ Ai, dat blijkt niet goed te zijn. Ik vind het maar lastig. Maar ik let extra goed op, want aan het einde van de les krijgen we een cadeautje als we de vragen goed beantwoorden.

Na de Engelse les geeft de Thaise meneer aan dat we gaan bidden. Normaal doen we dat altijd voor een beeld of een boom, maar nu bidden we voor God. De meneer zegt dat God ons altijd hoort. Ik snap eigenlijk niet zo goed waar hij het over heeft.

Dit is de dag

Na het bidden gaan we zingen: ‘Dit is de dag’. Het is een leuk lied dat we al snel uit volle borst meezingen. Nu is de Nederlandse vrouw aan de beurt. Ze houdt een dik boek omhoog, en zegt dat dit het boek van God is. Samen leren we een vers uit dit boek aan. Het vers gaat over de schepping van de wereld. Ik begrijp dat de God van de buitenlanders de wereld heeft geschapen. Ook het verhaal dat nu komt, gaat over de schepping. Een beetje lang en moeilijk is het verhaal wel. Gelukkig laten ze ook platen zien, van allerlei dieren die God heeft geschapen, en ook van de eerste mensen Adam en Eva.

Dan is het tijd voor vragen. Dat gaat erg leuk, want we moeten telkens naar de goede plek rennen om te laten zien welke van de drie antwoorden we kiezen. Even later gaat de bel. O, dat is snel gegaan! We moeten in de rij gaan staan en de buitenlandse man stelt ons een vraag in het Engels. Gelukkig krijg ik een makkelijke vraag! Ik krijg een mooi boekje, waarin meer staat over de God van de buitenlanders. Ik kijk uit naar morgen en overmorgen, dan komen ze weer! ◀

Lea Luiten zet zich als veldwerker van stichting Kimon fulltime in voor het kinderevangelisatiewerk in Zuid-Afrika. Werk dat haar hart heeft, en dat ze dan ook met veel passie en plezier doet. Kort na haar terugkeer van een verlof in Nederland heb ik een Skype gesprek met Lea. Over hoe het allemaal begon. Over haar werk onder de Zuid-Afrikaners. Over hoe ze steun ondervindt van God en mensen.

DOOR MARLOES DE VIN

“Als God iets wil, dan gebeurt dat gewoon.”

Gesprek met Lea Luiten

“God gebruikt mij om deze kinderen te bereiken met Zijn liefde.”

.....

Opgewekt en warm klinkt de stem van Lea vanaf de andere kant: “De verhalen van stichting Kimon vond ik altijd reuze interessant. Het is zo bijzonder om te lezen hoe God werkt en levens raakt. Ik keek toen eens op de website van Kimon en las de tien voorwaarden om veldwerker te worden. Ik dacht: ‘Daar voldoe ik nooit aan.’ Ik liet het rusten en kwam uiteindelijk in het speciaal onderwijs terecht. Het verlangen om veldwerker te worden verdween echter niet. Om de sfeer te proeven ging ik met twee vriendinnen op werkvakantie naar Roemenië, bij veldwerker Jantina Bucur-Mastenbroek. Echt een bijzonder en krachtig mens.

Vanaf die tijd leek het wel alsof God zelf de tien voorwaarden een voor een afvinkte. Als God iets wil, dan gebeurt dat gewoon. Toen ik in het RD de advertentie voor een veldwerker in Zuid-Afrika onder ogen kreeg, voelde het zo duidelijk dat dit voor mij was! Alles is toen erg snel gegaan: binnen drie maanden waren de financiën rond en was de kerkelijke achterban gevonden.”

Werken bij Helderberg Uitreik

“Elke week beginnen we met een gebedspunt. ‘s Morgens geef ik kinderen en volwassenen les en ‘s middags houd ik bijbelclubs. Ik breng ook weleens een bezoek aan omliggende dorpen, dat noemen we ‘outreach’ of ‘uitreik’. Als veldwerker kom je overal, het werk is heel divers en je ontmoet veel mensen.”

Terugblikkend: “Ik heb gemerkt dat God mij hier niet voor niets heeft geplaatst. God gebruikt mij om deze kinderen te bereiken met Zijn liefde, redding en genade. Hij is de Bron van alles en wil dat iedereen Hem leert kennen en dienen. Op school merk je goed dat het Evangelie wat uitwerkt bij de kinderen. Kinderen veranderen qua interesses, stellen geloofsvragen en geven aan Hem te willen dienen. Ze groeien in het geloof. De liefde van Jezus is zo immens groot dat Hij zelfs kinderen wil bereiken. Ik ben verbaasd en verwonderd dat God zo goed is.”

Afwachtend

Lea vertelt: “Gastvrijheid is heel typerend voor Zuid-Afrika. Ook kenmerkend is dat ze

“In de gebeden van de gemeente worden de kinderen geraakt.”

.....

‘Kom, jy moet dit ook hoor.’

Drie meisjes van ongeveer zeven jaar wilden het geheim van het Woordenloze Boekje wel horen. Terwijl ik bezig was om het goede nieuws van Jezus' verlossing te vertellen, vlogen de ogen van Amy heen en weer. 'Luistert ze eigenlijk wel?', dacht ik. Midden in mijn verhaal schreeuwde ze opeens: 'Kom, Sharlize, jy moet dit ook hoor.' Ik keek om en zag een paar kinderen voorbij lopen. Op de uitnodiging van Amy kwamen ze aangelopen en bij ons zitten. Binnen de kortste keren had ik een groep kinderen om me heen die het verhaal hoorden van de wonderlijke redding die Jezus ons gebracht heeft. Het valt me elke keer op hoe open en ontvankelijk kinderen zijn voor het Evangelie en het met blijdschap aannemen!

zich hier niet schamen om God in alles erbij te betrekken. Hij neemt een grote plaats in het leven van de mensen in. Dit in tegenstelling tot Nederland, waar het geloof voor veel mensen privé is. Daar praten ze er niet zo openlijk over.

Aan de andere kant vind ik dat mensen in Zuid-Afrika erg afwachtend kunnen zijn en hun hand ophouden. Dat weerspiegelt het koloniale idee dat alle westerlingen rijk zijn. Je zou iedereen wel willen helpen, maar dat is onmogelijk. Hierdoor moet je mensen soms teleurstellen.”

Met elkaar

“Ik ben heel blij met de leden van mijn thuisgemeente, want zij staan achter mij.

Ze denken aan me en bidden voor mij en het evangelisatiewerk. In de gebeden die de gemeente verricht worden de kinderen geraakt. Ik ben er dan ook van overtuigd dat ik het werk samen met mijn gemeente doe, alleen kan ik het niet.”

Over de andere veldwerkers van Kimon zegt Lea: “Ik heb daar weinig contact mee en dat vind ik erg jammer. In Nederland ontmoette ik laatst Frits van Dijk, de veldwerker op Aruba die ook met verlof was. We hadden zo’n gaaf en inspirerend gesprek! Als veldwerkers moeten we samen het ‘Kimon-gevoel’ bevorderen, bijvoorbeeld door elkaars nieuwsbrieven te lezen of elkaar te mailen. Je kunt zoveel van elkaar leren, bijvoorbeeld over het omgaan met bepaalde problemen.”

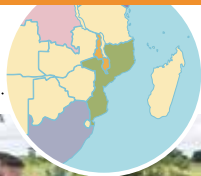
“Het valt me elke keer op hoe open en ontvankelijk kinderen zijn voor het Evangelie en het met blijdschap aannemen!”

Lea Luiten, Zuid-Afrika

**VANAF € 5
PER MAAND BENT
U WEGWIJZER
.....
DOET U MEE?**

Helpt u mee kinderen *de Weg te wijzen?*

Miljoenen kinderen hebben nog nooit van de Heere Jezus gehoord. Daar mogen we ons niet bij neerleggen. Samen met u kunnen we kinderen bereiken. Door hen Gods te Woord te brengen en hen de helpende hand te bieden. Vul de antwoorkaart in en word een Wegwijzer!

Droogte, maar toch een goede oogst!

Afrika is weer volop in het nieuws, al is dat meestal geen goed teken. Enkele krantenkoppen: 'El Niño slaat hard toe in zuidelijk Afrika' en 'Extreme droogte in Afrika bedreigt miljoenen levens'. Alarmerend. Vooral kinderen dreigen het slachtoffer te worden van een tekort aan voedsel en water.

WIEBE EN GELDINE VAN HORSSSEN

Tijdens ons verlof in Nederland volgen we de situatie in Milange op de voet. Vorig seizoen viel de oogst al tegen: door extreme regenval lag de maïsopbrengst in zuidelijk Afrika 25% lager dan verwacht. Nu lijkt de oogst te mislukken vanwege extreme droogte. Organisatie Espanor heeft een maïs distributieprogramma voor de meest noodlijdende gezinnen. We doen dit via de lokale kerken. Zij identificeren en delen uit. Zo gaat er een getuigenis uit van de kerk in haar omgeving.

Toch bereiken ons niet alléén alarmerende berichten. Agrarisch medewerker António schreef ons: 'Nu de nood het hoogst is, gaan mensen eindelijk inzien dat onze landbouwmethoden geen gemonteerde film zijn, maar werkelijk een verschil maken.' Dankzij de door ons gepromote duurzame landbouw ('Farming God's Way') houdt de bodem het vocht beter vast. Voor de boeren die deze methode toepassen is er nu perspectief op een betere oogst. Reden tot dankbaarheid, en een teken van hoop te midden van alle onheilsberichten!

Afwassen? Dat heb ik nog nooit gedaan!

Voor het eerst is er een kamp speciaal voor jongens met motorische problemen. Daar hadden ze echt wat aan!

GERDA KLAVER

Marcelo is op kamp, bij ons in Buba. Sorry, het is een jongenskamp, dus meiden zijn er niet om de afwas te doen. Tenslotte stemt hij toe en eigenlijk vindt hij het nog wel spannend. Doordat hij polio heeft gehad, is het nog best een uitdaging. Aan Jon vraag ik of hij de bekertjes wil omspoelen en te drogen zetten. Jon heeft veel last van spierverkramping, zogenaamde spasmen, en maakt hierdoor ongecontroleerde bewegingen. Zijn reactie is hetzelfde: nog nooit gedaan. Als Marcelo ziet wie hem komt helpen met de afwas, kijkt hij erg bedenkelijk. 'Weet je,' zegt hij, Jon hoeft mij niet te helpen. Ik kan het zelf wel.' In zijn ogen is Jon veel te gehandicapt... Voor het eerst dit jaar is er een jongenskamp georganiseerd, voor jongens vanaf vijftien jaar met motorische problemen. Het kamp is prima verlopen. Een dagopening, daarna voorlichting over hun handicap en over oefeningen die ze moeten doen. Dan met z'n allen op grasmatten de oefeningen in praktijk brengen. De jongens deden hun best. Knutselen, luisteren naar een Bijbelverhaal, zingen en bidden. Maar ook praten over de toekomst: hoe kun je verder met je handicap? Werk en verkering, hoe moet dat? Er was ook tijd voor persoonlijke gesprekken. Zo konden ze hun vragen kwijt. De tijd vloog om, en na drie dagen gingen de jongens weer naar huis. Wat nemen ze mee? Wat zullen ze er thuis van zeggen? De jongens hebben gevoeld dat ze er hier toe doen, vaak zo anders dan thuis. Neem ze mee in uw gebed!

Kimon in
CIJFERS

6
VELDWERKERS

6
VELDWERKERS-
ECHTPAREN

11
LANDEN

4
CONTINENTEN

Roemenië is het land van de Orthodoxe Kerk. Zo'n driekwart van de bevolking rekent zich Roemeens-Orthodox. En hoewel er godsdienstvrijheid is, ben je toch al snel een buitenbeentje als je de dingen niet doet volgens de tradities van deze kerk. Wie het anders wil, gaat als 'pocăit' (bekeerling) door het leven, en geen priester zal je willen begraven. In de visie van de Orthodoxe kerk houdt dat in dat je niet in de hemel kunt komen!

DOOR JANTINA BUCUR-MASTENBROEK

BUITEN BEENTJE

Andreea
14 jaar

Voor Andreea (14) is dit allemaal maar lastig. Zij gelooft met haar hele hart dat de Heere Jezus haar enige redding is. Ze ziet ook dat al die tradities geen waarde hebben, maar het lijkt alsof ze er niet onderuit komt. Iedereen om haar heen is orthodox-gelovig en alles draait om de tradities!

Voorin de bus hangen op z'n minst een paar afbeeldingen van heiligen en een kruisje. Allemaal ingewijd door een priester. Zal zij ook zo'n afbeelding in haar portemonnee meedragen of niet meer?

Langs de weg staat een waterpomp in een soort huisje. Aan de binnenkant een afbeelding van een heilige. Wie hier water komt drinken, wordt 'automatisch' door deze heilige gezegend. Of... geldt dat niet meer nu ze de Heere Jezus heeft aangenomen?

Kinderen krijgen per week één uur religie. Tijdens deze les wordt hen geleerd hoe ze een kruisje moeten slaan, wat relikwieën zijn, hoe iconen zijn ontstaan, wie de patriarch is van de Orthodoxe kerk, etc. Ook worden er soms vervelende dingen gezegd over mensen die de Orthodoxe kerk verlaten. Moet ze haar mond houden of moet ze juist wat zeggen?

Wie een Orthodoxe kerk voorbij loopt, slaat een kruisje uit respect voor de heilige aan wie de kerk is gewijd. Kan Andreea dat nog wel doen, nu ze gelooft dat Jezus Christus de enige heilige is?

Andreea's moeder verplicht haar om op feestdagen naar de Orthodoxe Kerk te gaan, kaarsjes aan te steken voor overleden familieleden en te helpen om de maaltijd voor de overledenen klaar te maken. Pff... wat moet Andreea nu doen?

Oog voor de impact

Wat een last ligt er op de schouders van dit meisje en van andere kinderen, wanneer zij ervoor kiezen om de Heere Jezus te volgen! Ik krijg steeds meer oog voor de impact die dat op hun leven heeft. Ze hebben veel tijd nodig om een Bijbels antwoord te vinden op alle vragen die op hen afkomen. Daarom: bid voor deze kinderen! Wat bij mensen onmogelijk lijkt, is mogelijk bij God!

TUSSEN ZADEL EN BUREAUSTOEL

Verslag van een partnerreis

Bijzonder, indrukwekkend en verrijkend! Die woorden karakteriseren wat ons betreft onze 'partnerreis' naar Peru. Samen met collega Remco Zetzema van Z&P advies en directeur Kees Moerman vliegen wij op 2 november 2015 naar het Kimonproject in de Heilige Vallei van de Inca's. Een reis om niet meer te vergeten.

JAN-WILLEM VAN DE POPPE, BUREAU Z&P ADVIES

Daags na aankomst probeerde ik, zittend in het zadel van een van Yojans 'Paso'-paarden, de indrukken van dit land te verwerken. Maanden later, nu op mijn bureaustoel, zijn die indrukken nog lang niet vervaagd.

In Peru werden we hartelijk ontvangen door Karina en Yojan op hun 'Hacienda El Chalan', dat behalve een paardenranch ook het hart vormt van het project Andes Mission Peru. De Kimon veldwerkers hebben ons in deze twee weken laten zien hoe zij kinderen de boodschap van Gods Woord brengen! We hebben de diverse projecten en activiteiten van nabij kunnen beleven. Het heeft ons

Voor deelnemers aan het Ondernemersplatform organiseert Kimon jaarlijks een partnerreis naar een van de werkvelden. In 2016 zal dat waarschijnlijk Congo/Rwanda zijn.

Ook deelnemen aan het Ondernemersplatform? Neem contact op met Henk Jongeneel, bestuurslid. hjongeneel@kimon.nl / tel. 06 519 350 45

veel gedaan, om te zien wat het betekent voor kinderen om oprechte aandacht, liefde en betrokkenheid te krijgen. Ik denk aan de woensdagmiddag, de kinderbijbelclub in het projecthuis, waar met passie het Bijbelverhaal van de verloren zoon werd verteld. En aan de donderdag, toen we samen een zwaar gehandicapt meisje mochten ophalen voor haar wekelijkse therapie met de paarden. Wat een liefde en aandacht voor een kind dat al achttien jaar in een armoezig huisje lag te verkommeren!

Machu Picchu

Verder was er volop ruimte om kennis te maken met de natuur en de cultuur van het land, dankzij een prachtig en gevarieerd programma dat voor ons was samengesteld. Een bezoek aan de begin vorige eeuw ontdekte Incastad Machu Picchu, een van de zeven wereldwonderen, kon natuurlijk niet achterwege blijven!

Wij van Z&P advies mogen al jaren dienstbaar zijn aan het werk van Kimon, door het verzorgen van de Expat verzekeringen voor de veldwerkers. Deze reis heeft ons echter nog veel indringender doen beseffen welk prachtig werk er door deze mensen wordt gedaan. We zijn dan ook gemotiveerder dan ooit! ☘

Kimon 25 jaar!

Al 25 jaar wijzen we samen met u kinderen de Weg. Daar ze we dankbaar voor en daarom vieren dit op een aantal momenten dit jaar. Noteer vast de data in uw agenda en vier het mee!

JUBILEUMAGENDA

1 OKTOBER 2016

Jubileumdag

SEPTEMBER 2016

Jubileumnummer Discipel

DECEMBER 2016

Jubileum-Kerstconcert

In samenwerking met Christelijk Symfonie-orkest Sjosjanim. Nadere informatie volgt in de loop van het jaar!

Veldwerker worden?

Deze vacatures staan nu open:

- **Veldwerker voor Guinee-Bissau** (uitbreiding team)
- **Veldwerker voor Roemenië** (uitbreiding kinderevangelisatie in nieuwe dorpen)
- **Veldwerkersechtpaar voor Kenia** (opvolging huidig echtpaar)
- **Veldwerkersechtpaar voor Peru** (nieuw project)
- Tevens zijn er plaatsingsmogelijkheden in **Zuid-Afrika**, bij partnerorganisatie Helderberg Uitreik (Westkaap)

Kijk op www.kimon.nl/vacatures voor meer informatie.

Ga naar facebook.com/stichtingkimon en blijf de hoogte van al het mooie zendingswerk!

Verhuisbericht! Van Putten naar Apeldoorn

Vanaf 1 april is ons bezoekadres:
Stichting Kimon
Laan van Westenek 12
7336 AZ Apeldoorn

Postadres:
Stichting Kimon
Postbus 646
7300 AP Apeldoorn

Familieberichten

- Bij de familie **Boza** is op 12 december 2015 dochter Gabriela Clasina gekomen.
- Bij de familie **van Horsen** is zoon Yanoah Samuël geboren op 3 februari 2016.

Wij feliciteren de beide families van harte en wensen hen Gods zegen toe!

*Van harte
gefeliciteerd!*

12,5 jaar!

Een felicitatie voor Gerda Klaver en Marianne van Helden, die 12,5 jaar als veldwerker voor Kimon werkzaam zijn in Guinee-Bissau.

“Het is urgent dat Thailand bereikt wordt met het Evangelie!”

IMPRESSIE VAN EEN WERKBEZOEK*

We hebben een lange reis voor de boeg. Een reis met een missie. Tijdens de vlucht bespreken we wat ons, wat Kimon drijft: Zijn Naam van kind tot kind. Twee projecten vormen het doel: eerst bezoeken we Samaritan Children's Home, nabij Dhaka, de hoofdstad van Bangladesh, om vervolgens door te reizen naar onze veldwerkers Mark en Anne Marie Bak in Thailand. Reist u mee?

RICHARD PANNEKOEK, BESTUURSLID

Bangladesh

Dertig kilometer buiten Dhaka rijden we over slecht begaanbare wegen. Riksjas, koeien en kinderen vliegen kriskras over de weg. We rijden er voortdurend claxonnerend tussen door. Alles en iedereen vervolgt stoïcijns zijn weg. Niemand kijkt er meer van op. Zo werkt het verkeer hier nu eenmaal. Niet te vangen in een methode.

Langs de weg grote hopen huisvuil en plastic. Zwarte zwijnen zoeken er iets eetbaars tussen. Hoge schoorstenen braken inktzwarte roetwolken de atmosfeer in. Ik zie geen zon. Alleen geel stof, smog. It's hazy today, zegt de Bengaal. Ik denk aan de klimaatopwarming 2015, en de CO2 uitstoot van mijn VW-tje thuis. Bij dit bizarre schouwspel word ik stil... heel stil. Gods schepping bestaat nog. Echter niet meer in oorspronkelijke staat. Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt?

Als we het terrein van het Samaritan Children's Home oprijden, werken honderden kinderen mee aan een warm welkom. Bloemblaadjes

dwarrelen door de lucht, muziek en blij gezichten. We lachen dankbaar terug. We zijn er, zij het ietwat versleten...

De volgende dag wacht ons een bijzondere ervaring: de afsluiting van de sportdagen. Spectaculair, feestelijk en kleurrijk. Alles krijgt een formeel tintje door de aanwezigheid van een parlements lid. Het bezorgt ons een Koningsdag-gevoel. Overigens alleen binnen de muren van de compound. Buiten heerst de angst voor dreiging en terreur. Gedurende de volgende dagen maken we kennis met de leefomstandigheden van de kinderen. Slaapzalen vol stapelbedden. Wat kleding en een centrale kast voor de studieboeken. Her en der een Bijbel naast een hoofdkussen. Dit beeld blijft haken. 'Heere mag uw Woord de harten van deze kinderen raken. Leer ze naar uw wil te handelen en in uw Waarheid te wandelen.'

Zorg en discipline

Directeur David Halder praat ons bij over de meest recente ontwikkelingen, zijn visie en zijn wensen. Het leven van hem en zijn vrouw Namita staat in het teken van hun naaste. Dienend leiderschap. Jaarlijks krijgt David zo'n 250 nieuwe aanmeldingen. Daarvan kunnen er 50 worden geplaatst. Het selectiewerk valt hem zichtbaar zwaar. Vanuit de Kimon achterban worden maandelijks ongeveer 80 kinde-

Een warm welkom!

* In februari brachten bestuurslid Richard Pannekoek en directeur Kees Moerman een werkbezoek aan de projecten in Bangladesh en Thailand.

ren gesponsord. We zien hoe deze kinderen zich ondanks hun schamele bezittingen blij en tevreden bewegen binnen de muren van het tehuis.

Hier vallen twee zaken direct in het oog: zorg en discipline! De kinderen zijn onderling met elkaar begaan. Er wordt gewerkt met mentoren: jongere kinderen worden toegewezen aan een oudere student. Na het ontbijt treden alle leerlingen in schooluniform aan op het middenveld. Tijdens het zingen van het volkslied wordt de vlag gehesen. Er heerst een soort militaire orde. Jongens gescheiden van de meisjes. Dat zien we ook bij de zondagse kerkdienst. Met overgave luisteren de kinderen.

‘David, mag ik iets vragen? Merk je soms iets van het werk van Gods Geest in de harten van deze kinderen?’ Het blijft even stil... Dan getuigt hij: ‘Gedurende de afgelopen 25 jaar hebben 800 kinderen zich laten dopen.’ Daar word ik stil van. Op maandagochtend ronden we ons bezoek af. Met een royale armzwaai groeten we de kinderen. Vol indrukken reizen we verder naar Bangkok.

Thailand

Mark en Anne Marie wisten zich door de Heere geroepen voor het kinderwerk in Thailand. Vier jaar geleden zijn ze na maanden van opleiding en toerusting uitgezonden. Als

achterblijvers volgen we de ontwikkelingen via nieuwsbrieven en de Discipel. Maar hoe gaat het nu echt?

Mark en Anne Marie geven een royale inkijk in hun leven als veldwerkers in Thailand. Beiden geven zich gepassioneerd aan het kinderwerk. Na een eerste kennismaking en een schoolbezoek welt het in mijn binnenste op: ‘O Heere, verlaat niet wat uw hand begon. Wil hen dagelijks bijstand zenden. Het gaat om uw Naam, uw eer, uw werk, uw Kerk.’

Werken op het zendingsveld is geen romantiek. Het is zoekend je weg gaan, als pionier in Gods Koninkrijk. Relaties bouwen en onderhouden. Zoeken naar ingangen in een vreemde cultuur. Jezelf verloochenen. Te midden van alle drukte van het zendingswerk vraagt ook het gezin aandacht. Bewonderenswaardig hoe Anne Marie zo kort na de bevalling de draad weer oppakt!

Vandaag bezoeken we een grote school. Het is de afronding van een project. Mark en Anne Marie hebben een aantal weken Engels gegeven aan de oudere leerlingen. Na de Engelse les maakten ze gebruik van de mogelijkheid om het Evangelie te verkondigen. Het verhaal van schepping, zondeval en genadeverbond, ondersteund door mooie platen. Gods Woord wordt gezaaid voor Thaise leerlingen, in een wereld van tempels en Boeddha-verering. De directie is ingenomen met het werk én met het bezoek uit Nederland. Trots worden we de school rondgeleid.

Veel nood

We trekken verder. Zondag is het kerk. Met dertien mensen komen we bijeen. Niet allemaal trouwe leden. Hier zit iemand die door Gods Woord is geraakt maar worstelt met zijn familiebanden. Daar iemand die regelmatig terugvalt in zijn oude bestaan. En tussen die enkelingen ook mensen die gegrepen zijn door de liefde van God. Wij zien aan wat voor ogen is. Naarmate ze langer in Thailand leven, zien onze mensen steeds duidelijker hoe desastreus een leven zonder God is. Ouders nemen geen verantwoordelijkheid, er is veel ontsporing op seksueel gebied. Het is urgent dat Thailand bereikt wordt met het Evangelie. De mogelijkheden zijn er om kinderen te bereiken. We zien er naar uit om meer mensen te kunnen uitzenden naar dit veld. Laten we onze zendingswerkers wereldwijd dagelijks omringen met gebed. Hen voortdurend opdragen aan de troon der genade. Hij is immers de Almachtige, de Alomtegenwoordige! ◀

“In de afgelopen 25 jaar hebben 800 kinderen zich laten dopen!”

.....

In december mocht ik na een bemoedigende uitzenddienst vertrekken naar Oekraïne. Uitgezonden om 'waardig te wandelen, om Hem in alles te behagen, in alle goede werken vrucht dragende,' woorden uit Kolossenzen 1:10.

DOOR MARIJE MEERKERK

Oekraïne ziet er westers uit, maar kent ook echte armoede

Uitgezonden om vrucht te dragen

Gedurende de eerste zes weken kon ik bij een echtpaar intrekken dat ik van eerdere reizen naar Oekraïne kende. Het was fijn om zo te kunnen beginnen. Toch was ik blij toen we halverwege januari een appartement vonden in de stad. Na flink wat werkzaamheden kon ik begin februari verhuizen. In januari kon ik de eerste gesprekken voeren met betrekking tot het kinderwerk. Dit leidde tot een bezoek aan het zigeuner-kamp in het dorp Dombok. Een klein kamp

waar zo'n dertig gezinnen wonen. Ik mocht meekijken bij de kinderclub in dit kamp. Het was indrukwekkend om te zien hoeveel kennis de kinderen hebben van het evangelie. Ze wisten alle vragen te beantwoorden die over de verschillende Bijbelverhalen werden gesteld. Ook zongen ze enthousiast mee met de liedjes. De meeste kinderen gaan echter niet naar school. Ze zijn de hele week thuis. Het is daarom maar de vraag hoeveel algemene basiskennis ze hebben. Toen we een jongen van dertien vroegen of hij kon lezen en schrijven, zei hij: 'Ik kan niet lezen, maar wel schrijven.' Dit geeft wel aan dat hij het waarschijnlijk geen van beide kan!

Binnenkort hoop ik zelf het kinderwerk aan te vangen. Nu ben ik nog druk met de studie van de Russische taal, met het opbouwen van een netwerk en het zoeken naar ingangen. Tevens verzamel ik zoveel mogelijk leer-materiaal voor straks. Bid dat het Woord zijn loop mag hebben, ook in Oekraïne! ◀

DE HEIDEN IN HET HART

DOOR KEES MOERMAN, DIRECTEUR

*“Ooit kwam het
Evangelie naar
de heidenen,
de heide-
mensen,
naar ons.”*

Een mistige regen hangt over de Veluwe, wanneer ik die maandagmiddag naar huis rijd. De bosrand waarachter ik Garderen weet, gaat verloren in een mystieke waas. De heide hult zich in een rouwkleed, en zo hoort het ook vandaag. Vanmorgen bereikte me het bericht van het heengaan van een van haar meest welsprekende zonen, schrijver-theoloog Hendrik Vreekamp. Zwervend over deze velden en door deze bossen ging hij op zoek naar zijn heidense wortels. Ooit kwam het Evangelie naar de heidenen, de heide-mensen, naar ons. Vreekamp zette ons op onze plaats als christenen uit de heidenen. Eerst de Jood, en ook de Griek.¹ Zijn boeken (zoals ‘Zwijgen bij volle maan’²) hebben me indringend doen beseffen dat mijn Godsbeeld en mijn godsdienst altijd min of meer vertroebeld zullen zijn door de diepste gedachten van de heiden, die ik van huis uit ben.

Ik vraag me in gemoede af wat dit betekent voor iemand die zich geroepen ziet om van ‘zending’ zijn beroep te maken. In ieder geval een deemoedige houding. Zeer recent reisde ik door Bangladesh en Thailand. Het ene land in angst voor Islamitische terreur, het andere vriendelijk, maar doordrenkt van Boeddhaverering. In november bezocht ik Peru, waar het Rooms-Katholicisme niet meer dan een schil is om het oude Inka-geloof. En steeds schoten de woorden van Paulus op de Areopagus door mijn gedachten: ‘opdat zij de Heere zouden zoeken, of zij Hem misschien al tastend zouden mogen vinden.’³ ‘De mens is ongeneeslijk religieus,’ aldus een filosoof⁴, en hij had gelukkig gelijk. Maar zonder ‘iemand die predikt’⁵ blijft diezelfde mens tastend rondlopen. Aan ons de taak om op onze beurt ‘over te leveren, wat wij van de Heere hebben ontvangen.’⁶ Zo mogen we als ex-heiden náást, niet bóven de moslim, de boeddhist, de animist gaan staan. Maar dan ook onverbloemd verkondigen ‘wat wij gehoord hebben, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens.’⁷ Dat bevrijdende maar tegelijk moeilijke Woord, omdat het ons, heidenen, zo wezensvreemd is: *genade*.

¹ Rom. 1:16

² ondertitel: Veluwse verkenning van Edda, Evangelie en Tora. 3 Uitg. Boekencentrum, 2003

³ Hand. 17:27

⁴ Nikolaj Berdjajev, Russisch cultuur- en godsdienstfilosoof (1874-1948)

⁵ Rom. 10:14

⁶ 1 Kor. 11:23

⁷ 1 Joh. 1:1

SPONSORKIDS

MOZAMBIQUE

Leandro da Christine
Ferreira, 5 jaar

Raudina Amosse
5 jaar

OEKRAÏNE

Ljoeba, 9 jaar

Ulyana, 8 jaar

CONGO

Grace, 15 jaar

Birindjwa Mboyemona
15 jaar

KENIA

Ben, 16 jaar

Peter, 11 jaar

GUINEE-BISSAU

Sofi Mane, 18 jaar

Iero Cande, 16 jaar

BANGLADESH

Jonathan Prosanto Roy
11 jaar

Michael Marma
12 jaar

WORD OOK SPONSOR!

Voor 1 euro per dag sponsort u één van deze kinderen.

Neem contact op via de website: www.kimon.nl/helpen,
of mail sponsoreenkind@kimon.nl (Jolanda Vlijm)